

27 cm

Realus knygos
dydis

Paslappingoji pabaisa Glamso pilyje

Drakonas atmerkė akis

Užmigti priešais židinį Kraigievaro pilyje

I Susirinkimų kalvą atvyksta karaliaus

riteriai ruošėsi turnyrui

Tūringys

Edinburgo pilies dūdmaišininkas vaiduoklis	9
Paslappingoji Glamso pilies pabaisa	19
Raudonkepuris Kaerlaveroko pilies goblinas	29
Stebuklingoji Danvegano pilies vėliava	45
Sterlingo pilies burtininkas	63
Nežadinkite miegančių šunų (<i>Kraigievaro pilis</i>)	77
Trys karaliaus klausimai (<i>Susirinkimų kalva ir Skūnas</i>)	89
Tikroji Lochneso pabaisos istorija (<i>Ercherto pilis</i>)	109
Nepraustaburnė Megė (<i>Elibanko pilis ir Abotsfordas</i>)	125
Mergaitė Selkė ir Ūdrų karalius (<i>Donano salos pilis</i>)	143
Pasakos pabaiga (<i>Botvelo pilis</i>)	159
Žodynėlis	169

žmonių juokas pasiekė Piktąjį drakoną, kuris miegojo savo urve,

giliai po pilies sienomis

kriesdamas pagalbą savo vienintelę tikrąją meilę

ji visada kažkur šalia ir juos stebi

Piktas ir pavojingas drakonas

Tą akimirką vado širdis prisipildė meilės

Stebuklingoji Danvegano pilies vėliava

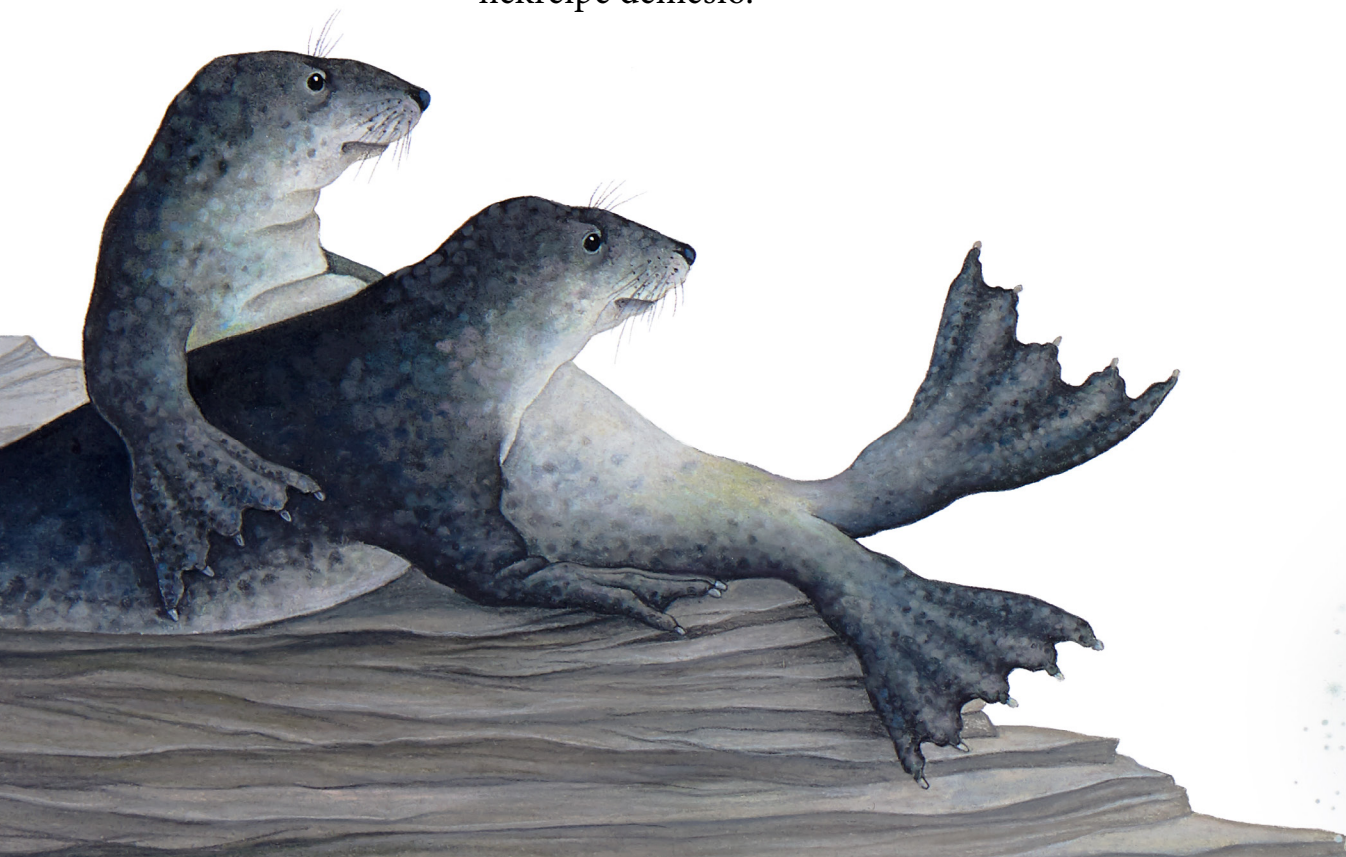
Aštuonis šimtmečius Skajaus saloje stovinčioje Danvegano pilyje gyveno Makleodų klanas. Makleodai savo protėvių valdas išlaikė ilgiau nei bet kuri kita šeima Škotijoje. Galbūt jiems padėjo jų turėta stebuklingoji vėliava, Am Bratah Sith, esant reikalui galinti pakviesti į pagalbą Fėjų šalies gyventojus. Ji nuausta iš stebuklingo šilko ir voratinklių, nusagstyta mažomis žvaigždėmis.

Prieš pastatant tiltą į salą, Danvegano pilis buvo iš visų pusių supama vandens. Lankytojai čia atplaukdavo valtimis pro geležinius vartus jūroje.

Buvo kalbama, kad tamsus ir pavojingas miegantis drakonas giliai po pilies sienomis turi urvą...

Prieš aštuonis šimtmečius, kai princas Leodas vedė Skajaus senešalo dukterį,

jaunavedžių porelė įsikūrė Danvegano pilyje. Taip prasidėjo garsusis Makleodų klanas, kuris valdė ir saugojo šioje uolėtos Šiaurės Atlanto vandenyno salos pilyje gyvenančius savo draugus ir gimines. Į salą buvo galima patekti vieninteliu keliu: pro grotuotus geležinius vartus jūroje, kuriuos pakėlus valtys galėdavo įplaukti į ilgą siaurą kanalą. Saugomi kalnų, supami Danvegano ežero Makleodai tikėjo, kad jų pilis apsaugota nuo užpuolikų. Į senas pasakas apie paslaptingą ir pavojingą drakoną, gyvenantį urve po pilies sienomis, niekas nekreipė dėmesio.

Yra žinoma, kad visi iki vieno Makleodų klanų vyrai – tikri gražuliai, tad ir vienas klanų karo vadas, paties Leodo ainis, buvo ne išimtis. Jį buvo įsimylėjusios visos Skajaus salos mergiotės, bet jis nesutiko tokios, kurią galėtų pamilti pats. Tiksliau, taip buvo iki to laiko, kai vieną dieną vaikštinėdamas Danvegano ežero pakrante išvydo ant uolos sėdinčią ir dainuojančią merginą. Jos daina buvo be žodžių, tačiau melodija tokia graži ir įsimintina, kad vadas Makleodas stabtelėjo pasiklausyti. Jis priėjo prie merginos, o ši atsisuko ir jam nusišypsojo. Tą akimirką vado širdis prisipildė meilės. Mergina juo taip pat susižavėjo. Bet kai jis pasakė norįs prašyti tėvo jos rankos, ji susirūpino.

Kaip karalius Jokūbas ir sakė, Morna su Brodriku iš tiesų geriausiai matė trumpo ir katastrofiško burtininko Džono Damiano skrydžio rezultatą.

Jie matė, kaip jis atsispyrė nuo akmeninio „Damų stebyklos“ krašto, kaip smigo tiesiai žemyn.

Ir nusileido ant kažko minkšto...

Morna ir Brodrikas taip garsiai kvatojosi, kad vos girdėjo burtininko keiksmus.

– Aš visas išsivoliojęs arklių mėšle! – sušuko burtininkas Damianas nuo tų „gėrybių“ krūvos.

Jo prabangūs drabužiai ir ištaigingi batai buvo išpurvinti rudomis ir geltonomis dėmėmis. O iškvepinta barzda taip prasmirdo, kad dvokas neišsivadėjo dar kelias dienas.

– Šiuos vaikus reikia nubausti! – įniršęs suriko jis.

– Jeigu jie nebūtų sukrovę tokios didelės krūvos, – kreipėsi karalienė į burtininką, – būtumėte kritę ant kietos uolos ir mirtinai susižalojęs.

– Tikra tiesa, – pritarė jai karalius Jokūbas.

– Vadinasi, – nusišypsojo karalienė, – šiuos vaikus reikia ne nubausti, o pagirti?

Škotijos karalius linktelėjo galva, pažvelgė tiesiai į Morną su Brodriku ir vėl pamerkė jiems akį.

Vėliau burtininkas Damianas tvirtino, neva jo skrydis nepavyko, nes sparnus jis apklijavo ne tokiomis plunksnomis – su erelio plunksnomis būtų skridęs geriau!

Bet, kiek mums žinoma, filosofinio akmens iki šiol dar niekas neatrado...

snigo labai gausiai

reaguodavo ugningai, pateisindamas savo plaukų raudoną spalvą

liauni ir ilgakojai

Skalikų inkštimas pažadino medžioklės vadovą

užmigti priešais židinį Kraigievaro pilyje

Nežadinkite miegančių šunų

Kalbama, kad Kraigievaro pilis Aberdynšyre, išpušta bokšteliais, rausvomis sienomis, buvo viena tų, pagal kurias Voltas Disnėjus sukūrė Pelenės pilį.

1648 metais seras Džonas Forbsas tapo Kraigievaro pilies lordu. Dėl savo plaukų spalvos jis buvo vadinamas Raudonuoju seru Džonu. Daugelyje pilies vietų rasite užrašytą sero Džono moto:

Nežadinkite miegančių šunų.

Ši istorija gali paaiškinti tokių žodžių kilmę.

Kraigievaro pilies medžioklės vadovas buvo geras žmogus.

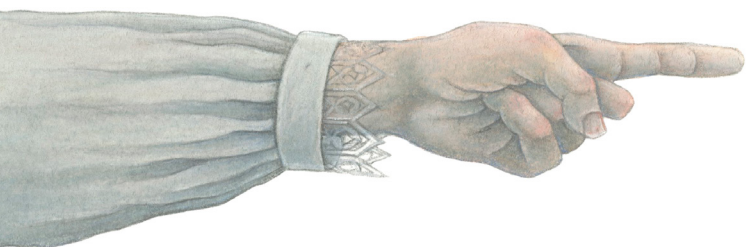
Gyvūnus jis gerai prižiūrėjo. Arkliams netrūkdavo šieno, vanagams – mėsos, o skalikai Ferelitas ir Fintrėjus visada turėdavo kaulų. Medžioklės vadovas labai rūpinosi ne tik gyvūnų pašaru, bet ir jų nakvyne.

Jis mėgdavo sakyti:

– Arklio vieta arklidėje, vanago vieta ant laktos, o šuns vieta šunidėje.

Pastaroji pastaba nepatiko Kraigievaro pilies lordo sūnui. Mažasis Džonas Forbsas abu skalikus tiesiog dievino. Jis rūpinosi, kad jų kailis būtų gerai iššukuotas ir blizgėtų, nagai būtų nukarpyti, o dantys švarūs. Vakaraus berniukas labiausiai mėgdavo parsivesti Ferelitą ir Fintrėjų į Kraigievaro pilį ir apsikabinęs juos įsitaisyti priešais židinį.

Kiekvieną vakarą, vos pastebėję Ferelitą ir Fintrėjų namuose, jo tėvai pažadindavo šunis iš miego, atverdavo pilies duris ir išsiųsdavo juos į šunidę kieme prie arklidžių.

Vieną vakarą viduryje žiemos, kai pūtė šiaurės vėjas ir lauke buvo siaubingai šalta, mažasis Džonas Forbsas maldavo tėvų nežadinti miegančių šunų ir leisti jiems pasilikti pilyje.

Kai motina papurtė galvą, mažasis Džonas piktai dėbtelėjo į ją ir garsiai treptelėjo koja į grindis.

Dažniausiai Džonas elgdavosi tinkamai. Vis dėlto kartais berniukas reaguodavo ugningai, pateisindamas savo plaukų raudoną spalvą. Šįkart Džonas pradėjo šaukti, triukšmauti, kratyti raudonplaukę garbanotą galvą: jį ištiko gana rimtas pykčio priepuolis.

– Ne, ne, – nenusileido Džono tėtis. – Skalikai turi eiti į šunidę, nes aš medžioklės vadovo rūstybės bijau labiau nei tavo karšto būdo.

Pažadinęs Ferelitą ir Fintrėjų iš miegų jis išginė juos pro laukujes duris, užrakino jas ir užsklendė skląstį.

